

Als de vissen uit de kom beginnen te springen

Geplaatst op 25 mei 2020

Ken je collega's!

In de rubriek 'Ken je collega's!' vind je blogs en interviews waarin je kennis kunt maken met (toekomstige) collega's van de studenten [Radicale Vernieuwing Waarde-vol Onderwijs®](#).

“Nu gaat het wel weer, nu ik eindelijk het gevoel heb dat ik weer iets nuttigs doe”, zegt Martine Heruer (42) als ik haar vraag hoe het gaat. Martine heeft zich een poosje wat Pieter Derks noemt ‘[een zinloze Nederlander](#)’ gevoeld. En dat herken ik wel. Ik lag een paar dagen geleden nog op mijn buik naast de trampoline met in mijn ene hand een visnetje en in mijn andere hand een miniatuurharkje om het kleine balletje van de jeu de boules onder de ingegraven

trampoline vandaan te vissen (daar kom ik nog op terug, op vissen). Terwijl Toni er vrolijk op stond te springen, waardoor de rand ritmisch in mijn gezicht flapte. Flap... Flap... Flap... Het was dinsdag en normaal gesproken zat ik ergens in Leiden te denken dat ik wat zinnigs deed. Met stijgende agressie om dat geflap en om dat balletje wat maar niet in dat visnetje wilde rollen, was het enige wat ik kon denken: had ik maar een vak geleerd. Niet dat iemand die optie ooit ter sprake gebracht heeft, overigens. Ik wil niet zielig doen, maar als je op het vwo zit (bestaat dat eigenlijk nog?), dan gaat iedereen er vanuit dat je gaat studeren en zo word je ongemerkt de fuik van het zinloze Nederlanderschap in gelokt. En daar zit ik nu. Martine niet meer, gelukkig. Die is nu tijdelijk teamleider van de noodopvanglocatie Topaz Groenhoven.

Technologisch of toch-niet-logisch

Normaal gesproken is ze projectleider van het Expertisecentrum Dementie. Ik wil overigens niet beweren dat dat zinloos is en zelf ontkent ze dat begrijpelijkerwijs ook stellig. Maar in tijden van crisis worden

andere dingen belangrijker. Dan is er gewoon even minder ruimte om eens de koppen bij elkaar te steken over de laatste uitvindingen op het gebied van technologieën die de zorg voor mensen met dementie beter kunnen maken. Zoals? “Nou, zoals licht dat vanzelf aan gaat als je de wc instapt.” “Schrikken die mensen zich dan niet een hoedje?” “Ja, soms wel. En het komt ook voor dat ze na het plassen een uur lang op zoek zijn naar het lichtknopje.” Of die ene dame die ontdekte dat de poes die ze al een poos met alle liefde die ze in zich had verzorgde een robotje bleek te zijn. Het peperdure robotje werd met het laatste beetje liefde tegen de muur gesmeten. “Ja, het blijft zoeken naar wat werkt, wanneer, voor wie en wat niet. Daarom is het ook niet-zinloos om daar kennis over te delen.” Dat snap ik. En nu wordt er natuurlijk veel gebruik gemaakt van beeldbellen. Al werkt dat ook weer niet voor iedereen. Er was een dame die zei: “Wat doet mijn zoon op tv? Zet hem nu maar weer op Nederland 1.” Ik snap wel dat Martine geboeid is door mensen met dementie. Een verassing ligt altijd op de loer.

Bezoek

En nu zit ze dus in Groenhoven, waar de eerste tijdelijke bewoners hun intrek hebben genomen. Krijgen ze bezoek? “Jawel, die zitten met dit mooie weer buiten, zie je die gele streep? Dan zetten we het raam op een kier en kunnen ze rustig met elkaar praten.” Er zijn natuurlijk wel regels: 1) blijf achter de gele streep 2) verboden spullen naar binnen ofwel naar buiten te smokkelen en 3) wilt u zitten, pak dan een stoel van de stapel ‘schoon’ en zet deze na afloop op de stapel ‘vies’.

De vissen...

Martine is dolblij dat ze weer werkt. “Ik was alleen thuis, met twee goudvissen en ik ging me gewoon irriteren aan de herrie die ze maken.” ...Goudvissen die herrie maken...? “Ja, ik heb een beetje bijzondere goudvissen, die springen ook af en toe uit de kom. Ik heb er eens een op de tast onder de radiator vandaag gevestigd. Tot nu toe overleven ze het altijd.” Ik begrijp dat het teamleiderschap van Groenhoven in feite een soort mantelzorgontlasting voor Martine is. Dat ze er hoognodig uit moest. En ze is niet de enige. Veel van haar collega's lijden aan datzelfde goudvissensyndroom. Met de tomeloze inzet van onze collega's van recruitment heeft zich inmiddels in Groenhoven een bont gezelschap gevormd van onder meer een stewardess, een pedicure, een student, een huisjesverhuurder, een receptioniste en nog veel meer. Het is niet ongebruikelijk dat er één binnenstapt met opgestroopte mouwen en zegt: “Ik zie dat ik maar voor 2 dagen ben ingeroosterd, maar ik wil graag meer werken.”

De goudvissen hebben het nakijken. En misschien vinden ze dat wel heerlijk, want je kunt je afvragen waarom ze alleen uit de kom springen als Martine thuis is...

Meer artikelen over de thema's met trefwoorden:

Thema's: [Vernieuwing onderwijs](#), [Radicale Vernieuwing Waarde-vol Onderwijs®](#), [Ken je collega's!](#)